

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI.

PRILOGA NOVIN.
CENA ŠTEVILKI 1 DIN.

Marijin list

Junij - Julij, 1934.

Štev. 6. i 7.

30. letnik.

TISKARNA BALKÁNYI - D. LENDAVA

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja l. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrejuje i izdava ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef**, vp. plebanoš Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

Cena letno: 12 Din na skupni naslov i 15 Din na posameznoga, v inozemstvo 40 Din. Plačati se mora do 25. marca. Siromakom se dovoli, da četrtletno ali mesečno plačajo naročnino naprej.

Ugodnosti naročnikov: 1. Naročniki dobijo na konci leta brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. 2. Vsaki tjeđen se služi za nje edna sveta meša. 3. Večne meše so plačane za nje: a) v Celji pri sv. Jožefi, b) v Grobljah i c) v Soboti v Martinišči v mešnoj zvezi Marije Pomočnice. 4. Deležni so sadov več jezerih svetih meš, štere letno da služiti „Seraphinsko dobrodelno društvo“ v Linzi.

K Marijinomi Listi se da vsaki mesec 16 stranski mladinski list „Marijikin Ograček“ letno za 4 Din.

Če bo imeo Marijin List 20 jezero naročnikov, dobi vsaki brezplačno Marijikin Ograček.

Pripomnimo, da se tjeđenske svete meše služijo na čast sv. Družine i da ma pravico vsaki naročnik uredniki naznaniti namen, v šteroga naj se sv. meša služi. Vse to je brezplačno. Edno prosi samo uredništvo, naj naročnik po doblenoi milosti objavi zahvalo v M. listi i toga širi med svojimi poznanci. Zahvala je brezplačna. Pripomnimo še, da se dela vse brezplačno i se čisti dobiček obrne na zidanje hiše sv. Družine, v šteroi se bodo lahko opravljale zaprte duhovne vaje. Te sveti namen naj tüdi širi Marijin list. — Vrednik.

D a r i.

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darüvali v Din. sledeči: Arenda Plej Verone za l. 1933, 450, Žizek Veronika, Stranhoff, Francija, prosi naj jo sv. Anton čuva v zdravji, 3, Ferenčak Verona, Odranci, v zahvalo 3, Vzemajna zavarovalaica, Ljubljana, 50, Dr. Valjavec, direktor finančne direkcije, Ljubljana, 10, nabrano v Ljubljani 1850, „Feniks“ zavarovalnica, Ljubljana 100, Tompa Ivan, V. Polana, črep 650, Copot Ana, Odranci, 5, Raščan Verona, Nedelica, 10, Baša Marija dovica, Beltinci, 2 srebrniva ranjska, ki ne sta zmenjenina, Dr. Pirkmajer Otmar, pomočnik bana, Ljubljana, 50, Škaper Treza, Dolič, prosi sv. Frančiška, da se v posti ne bi ozavalo, 6, Godina Marija, D. Bistrica, 50, Horvat Štefan, Douzies, Francija, 50, Raduha Marija, Trnje, v zahvalo ka stvar ostala, 10, Zadravec Treza, Trnje v zahvalo od odaje, 4, Andrejek Ana, Martinje, prosi za pokojnoga očo 20, Kovač Anton, Strehovci prosi za Jezušovoga Srca blagoslov, 1-50, Režonja Janoš, M. Soboti iz Francije, 23, Od odaje krumplov 35, Šömen Bara, Žizki, 500, nabrano v ljubljanskoj okolici, 600, Občinska hranilnica M. Soboti, 100, Cerkev sv. Pavla, Vrhnika, 10, Kmečka hranilnica in posojilnica D. Lendava, 300, leta 1935. pa še da 350, Krampač Verona v Črensovcih iz Francije 10, Šömen Marija, Gančani, po sv. Antoni prosi zdravje, 5, Dr. Drago Marušič, ban dravske banovine, 100, Sestra Cigan Leandra iz D. Lendave nabrala z Čurič Trezov iz Trnja 1630, Žizek Kata i Plej Kata nabrale v Črensovcih na senji

Srce Jezušovo.

Po Mariji, k Jezuš! Eden mesec Mariji, eden mesec pa Jezuš! — Pa zdaj je mesec dneva, mesec svetlobe, mesec sunca, mesec ščipkov i lilij, mesec *dela* i pa *dela!* Pozimi počivati, v leti pa vživati — bi pravo što. Pozimi — *moliti*, v leti pa *delati* — de sodo što drugi. Gvišno! Toda, ali resan ne bo mogoče dobiti časa, ka bi ga posvetili — Jezuš? Znaj prijateo, ka ti je Gospodar življenja našteo i odmero tudi junije i rožnike — *za posvečenje tvoje!* Jezuš bi rad, ka bi bili tvoji guči posvečeni *Njemi!* I ešče bole bi rad, da bi bilo Njemi posvečeno tudi *tvoje delo!* Mogoče pride prle ali sledkar na nas na vrsto tudi *trpljenje.* Tudi tisto i *ravno tisto* naj se posveti *Njemi!* Jezuš! Zato je dokončala njegova Previdnost, ka se v sv. Cerkvi porabla ravno mesec ivanjšček v to, ka se srca krščanska vžgo lübezni do Zveličara i se nemrtelne düše zberejo v svetišči presv. Jezušovoga Srca. Človek, šteri ide proti smrti tudi v leti, naj se ednako na nebesa pripravla — *tudi v leti.* Naj *tudi v leti* žive v tesnom, dečinsko prijateljskom stiki z Jezušom, ki je *naš Zveličar.* Što išče zveličanje, mora iskati *Boga!* Nišče ne pride k Oči zvün po Jezuš. Potrebna je *pobožnost*, to je hrepenenje po Bogi. Glavna pobožnost vsakšega kristjana pa, pravi sv. Alfonz Liguori, je i ostane vsikdar pobožnost do Jezuš Kristuša.

Pomisli vendar vsakši den, kak te je lübeznivi Zveličar že lübo i kak močno te šče izda lübi. Po pravici se pritožava sv. Frančišek Saleški, ka mnogi krščeniki opravljajo razne verske vaje; fali pa med njimi to, ka je düša i jedro vse slüžbe Gospodove, menjka to, ka bi lüdje Jezuš *lühili*, lühili *Jezuš!* I što pregleda *to* majstrstvo v napredki svojega posvečenja, pač ne pride v jakostaj nikam dale, liki iste i iste napake vsikdar — ponavlja. *Lübezen do Jezuš* je tisti zlati lancek, šteri nas veže i družu z Bogom! Brat moj, sestra moja: zakaj tak malo misliš na to, ka bi vzgojo svoje srce za božo čednost lübezni?

Sin boži je prišeo na svet zato, ka bi lüdi navčo *prav lühiti!* Da bi potegno na sebe človeča srca i vužgao v njih lübezen. Da bi najplemenitejšo sposobnost človečega srca, sposobnost za lübezen napelao ta gori do božega veličanstva. Stopo je med nas, tak popolen, tak lepi, tak sveti, tak priküplivi, tak vzoren, ka bi ga že resan *mogli* i *moral* lühiti! Prišo sam, pravi,

ka ogenj vužgem na zemli i kak želem, ka bi se že vužgao! (Lk. 12, 49.)

Oča nebeski je poslal na zemlo svojega Sina kak — *navzeščenje sv. lübezni*. Jezušova reč je — *reč lübezni*. Jezušov zgled — *zgled lübezni*. „Zgled sem vam najmre dao, da bi tüdi vi delali, kak sem jaz vam včino!“ Jezušova zapoved je — *zapoved lübezni!* Zgodovina Njegova — *zgodovina lübezni*. Lüble-nec Jezušov je — *vučenik i apoštol lübezni*. „Novo zapoved vam dam, da se lübite med sebov!“ Že med sebov; kak šče Njega, Boga! Što spozna Jezuš, spozna tüdi kralico kreposti, kralico jakosti — lübezen. Kralico *jakosti*: o kak lepa i zvišena je sv. lübezen! Kralico *kreposti*: o kak krepka i močna je lübezen, štere predmet je Jezuš i štere značilna lastnost je — svetost. I pa osrečüjoča, zveličavna je. V nebesaj se pravi: Boga vživati; na zemli se pravi: Boga lübiti! Ali ne to skoro vse edno? Ali ne lübezen do Boga priprava za nebesa? Ali ne zveličanje večna korona tiste lübezni, štera je rasla iz rojstva v smrt?! I smrt je samo odhod po plačilo!

Ka je včino Jezuš na Kalvariji? Srce si je dao odpreti, ka se zlije iz Njega lübezen prek celoga sveta, da zasi je iz Njega sijaj i sunce lübezni v vse hiše, v vsa srca! I ka je pa napravo? Prikazao se je. Nekša redovnica moli. Pred tabernaklom je. V tabernakli je Jezuš. Pred živim Gospodom v najsvetejšem Olt. Svetstvi kleči redovnica pa moli goreče. — I prikaže se njoj Jezuš! Pokaže njoj svoje srce. Na prestoli. Prestol je žarišče plamena i ognja, znak lübezni. Srce je obdano z trnjom; znak lübezni. Srce ranjeno: mučeništvo lübezni! Nad Srcom kipi križ: žrtvenik, oltar lübezni. Pa njoj spregovori mili Jezuš. Ka pravi? „Pogledni i premisli to Srce, štero je lüdi tak jako lübilo, ka je za nje včinilo vse, za nje žrtvüvalo vse! Premisli pa tüdi, ka mora kak nagrado za vse to, za tolikajšo svojo lübezen, od večine lüdi trpeti samo nezahvalnost i pa zaničavanje v Svestvi lübezni!“ — Dvojna lübezen je čüdovito lepa: Jezušova do človeka i pa človekova do Jezuš. Jezušova je nezmerno velka; moja i tvoja, naša pa tak mala, mala, tak neznatna! Naj raste!

Zgled: V Parizi je živila pred 100 leti vrla deklica. Pisala se je Angela de St. Croix (Sen Kroa). Bila je gojenka v zavodi Naše lübe Gospé (Notre Dame). Bilo je v majuši l. 1833. Deklica se je navzela prisrčne pobožnosti do presv. Srca. Ednoga dneva je prejela prav pobožno sv. obhajilo. Naednok njoj pride ta miseo v glavo: Ka, če bi bio poleg Marijinoga meseca ešče eden poseben *Jezušov mesec*, mesec presv. Srca! — Ta miseo se je vidla dobromi deteti jako lepa i srečna. Pove jo gospej ravnitelici. H konci meseca pride v zavod nadškof. Deklica nje-mi razodene svojo zadevo. Visoki vladika je bio toga jako veseli. Pa taki začnejo! Včasih prvi mesec po majuši: po Mariji k Jezuš! Pobožnost se širi po vsoj Franciji, po Evropi, po vsem sveti! Bogate odpüstke je naklonila sv. Cerkev, ešče bogatejše

milosti je delilo presv. Srce. Sv. Peter nas opomina: „Raste v milosti i spoznanji našega Gospoda i Zveličara Jezusa Kristuša!“ (2 Pet. 3, 18).

Pa rasimo! Zato pa stopimo malo bliže k Srci Jezušovomi, štero je šola i dom najlepše lübezni — *lübezni bože!*

(Po lepoj knjigi: Martin Jurhara: „*Presveto Srce Jezusovo*“, štero vsem toplo priporočamo i štero lejko za 17 Din. naročite potem našega vredništva. Vr.)

Katoliška Akcija.

V zadnjoj številki našega lista smo priobčili pravila katoliške akcije, štera je določila naša najvišja cerkvena oblast i štera valajo za celo Slovenijo. Iz teh pravil spoznamo: Bistvo ali jedro katoliške akcije, njeni namen i ustroj. Potrebno je, ka to v naslednjih številkej malo natenčnej razložimo. Dnes povemo samo od bistva ali jedra katoliške akcije: Ka je pravzaprav katoliška akcija.

Vsebino katoliške akcije nam pove I § njenih pravil, šteri se glasi: „Katoliška akcija je sodelovanje vernikov v poslanstvu Cerkve za krepitev, širjenje, udejstvovanje i obrambo katoliških načel v zasebnom, družinskem i socialnom življenji.“ — V tom je cela njena vsebina i jedro.

Bog je skrb za rešenje i zveličanje düš izročo posebnomi stani, ki ga je Bog sam nastavo, naimre dühovniškomi stani. Dühovniški stan vodi i ravna sv. Cerkev, vernike, lüstvo bože na poti zveličanja. Dühovniški stan ma v sv. Cerkvi trojno poslanstvo: Vučeniško, dühovniško i pastersko. Vučeniško poslanstvo sv. Cerkve je zapopadeno v rečaj Kristušovih: „Idite i včite vse narode, krstite je v imeni Oče, i Sina i Düha Svetoga“. Mt. 28. 19. i 20. Dühovniško slüžbo je Kristuš naročo svojim apoštolom z rečami: „To delajte v moj spomin . . .“ Luk 22. 20. I pastersko slüžbo njim je naročo: „Včite je spunjavati vse, kajšteč sem vam zapovedao . . .“ Mt. 28. 20. Včiti pravo vero, evangelium Kristušov, ravnati sv. Cerkev, lüstvo bože po poti božih postav, opravlati najsvetejšo daritev Vsemogočnomi i deliti milosti bože po svetstvaj, to je izklüčna naloga sv. Cerkve, dühovniškoga stana. To se pravi predgati, ravnati Cerkev, opravlati sv. mešo itd. nemre štošteč i niti ne sme, zato ar to je naloga, štero je Bog podelo izklüčno sv. Cerkvi, dühovniškomi pozvanji. Trojne slüžbe sv. Cerkve nemre nišče drügi opravlati, kak dühovnik, ali sodelüvati, pomagati, to pa sme i more vsaki. I to je ravno jedro katoliške akcije, ka lüstvo bože vpela k sodelüvanji toga trojnoga poslanstva sv. Cerkve. Lüstvo more sodelüvati pri oznanjüvanji evangeliuma, sodelüvati pri opravlanji slüžbe bože, pomagati, ka Cerkev lejko vlada i ravna krščansko lüstvo.

Istina je, ka sv. Cerkev ma nalogo skrbeti za zveličanje düš, ali ona nemre nikoga rešiti i zveličati, što se sam nešče rešiti

i zveličati! Pri tom velikom deli je neobhodno potrebno sodelovanje vsakoga posameznoga človeka. Eden svetnik, sv. Auguštín naravnost pravi: „Bog, ki te je stvoril brez tebe, te nemre rešiti, zveličati brez tebe!“ V naturi stvari same je že, ka moremo sami tudi sodelovati i pomagati. Je že to tudi katoliška akcija pri samom sebi! Ali če mi govorimo od katoliške akcije, razmimo to od sodelovanja pri drugom. Zato je v pravilaj izrečno povedano: „... Sodelovanje vernikov v poslanstvu sv. Cerkve... v zasebnom, družbinskom i socialnom (družabnom) življenji.“

Skrbeti i pomagati, ka kim več ljudi posluša krščanski nauk, ka se boža reč spunjaja i drži tudi v življenji, tak v zasebnom, kak v javnom, da se življenje človeštva bole i bole ravna po Kristušovom evangeliumi, to je delovanje katoliške akcije. Skrbeti nadale, ka se bože zapovedi spunjajajo i zdržavajo vsikdar i povsod v življenji, nato dela katoliška akcija. Da se ljudje redno vdeležujejo službe bože, hodijo k sv. svestvam itd. zato skrbi katoliška akcija. Duhovnik v glavnom opravi vse, ali vse to napraviti i spelati na podrobno, pri tom deli njemi pa lejko pomagajo verniki potom apoštolskoga dela. Duhovniki vsega ne morejo i za vse ne vejo, ljudje pa tu vidijo i tam vidijo, kak je, ka je potrebno, da rešijo i zveličajo duše.

Jeli je te katoliška akcija kakša nova bratovčina, ali družba, ali kaj spodobnoga? ... Ne! Katoliška akcija je samo delovanje, činenje v katoličanskom duhi za katoliško življenje. Je živo, pravo i istinsko življenje samo!

Zato, če dnes den sv. Cerkev vpelava katoliško akcijo, ne vpelava skoro nikaj novoga, nego samo staroga krščanskoga duha i življenje šče oživiti. Ar kde je pravi krščanski duh i življenje, je že tam tudi katoliška akcija. I pri katoliškoj akciji moremo ravno nato paziti, ka de duh i življenje, ne pa nova družba, ali bratovčina, ali kakša organizacija. Njeno jedro je ne obod, okvir, nego duh i življenje!

Prištetje Ivana Boska k svetcom.

Govor pri proslavi v Soboti.

„Püstite male i ne branite njim k meni priti, ar takših je nebesko kraljestvo.“ (Mat. 19—14.)

Matere so deco prinesle k Jezušu, da bi roko na nje položo i molo, pravi sv. evangelium. Blagoslov so prosile od Jezušu na svojo deco. Vučeniki so je karali. Jezuš je pa zagovoro: „Püstite male i ne branite njim k meni priti, ar takših je nebesko kraljestvo.“ Pa je roko na nje položo i blagoslovo je. Neskončna sreča. Tista roka, ki je stvorila svet, ki ga rešila i posvetila, počiva na glavi svojega stvorenja i boža vüsta njemi davajo življenje duše. Jezušova molitev je podelitev. Ka on prosi, to on žele; ka pa on žele, to včini, ar je vsegamogočen. Boža žela, boža vola, je Bog sam. Mladino šče on viditi živo

na duši, čisto kak sprotolešnji cvet, močno kak trden hrast. Vsaki, ki ga podpira v toj njegovoj želi, je njegov ljublenec. Svetnik, koga god tū zdaj prvič obhajamo, sv. Ivan Bosko, je to Jezušovo želo podpirao z lübeznostjov njegovoga Srca. Njemi se je smilo Jezuš i smilila se njemi je njegova mladina. Z tov dvojov smilenostjov si je pridobo čast oltara. Glejmo jo i nasledüjmo jo, da mo vredni ednok priti v družbo Jezušovo po sv. Ivani Boski. Srce Jezušovo v Olt. Svestvi blagoslovi v te namen naše reči.

Kristušova jedina žela je: „*Iščite najprle kraljestvo bože.*“ (Mat. 6—33.) I naj je ne bi iskali na krivih potaj, je povedao, kje je to kraljestvo: „*Kraljestvo bože je notri vu vas*“ (Luk. 17-21.) I to kraljestvo je življenje duše, je milost posvečüjoča. Gde te nega, tam je smrt. Gde ta je, tam je življenje. Smrten greh je smrt duše, te podere kraljestvo bože v nas. Da bi naše duše hranile v sebi bože kraljestvo, to je, da bi živele, je Kristuš prišo na svet: „*Jaz sem prišo, da bi življenje meli i da bi obilnejše meli.*“ (Jan. 10—10.) I naj obdrži v nas kraljestvo bože, to življenje duše, nas hrani z samim seбом: „*Ki je moje telo i piše mojo krv, ma večno življenje.*“ (Jan. 6—55.) Ta žela muči Jezušovo Srce, žela, da bi naše duše živele, da ne bi mele smrtnoga greha. I naj to svojo želo spuni, ide vu smrt, nam da svoj najdražji kinč, mater prelübleno, ide vu vozo, ne na par letno, nego vu vozo do konca sveta trpečo; i že dvejezero let je voznik v tabernakli samo zato, da bi mi živeli življenje duše, da mi ne bi včinoli smrtnoga greha. Od začetka do konca sveta žele vsega stvojenja neso i nemorejo biti tak vroče, tak velike, kak je žela Jezušovoga Srca, da bi naše duše živele. I zato je ne mogoče meti vekše žalosti, kak jo je melo Jezušovo Srce, gda je vidilo, gda je občütilo, ka pri telikajšnjoj dobroti, pri razsipnoj božoj smilenosti duše ne živejo... so mrtve... i svojo smrt širijo dale... i dale...

Deček iz talijanske goričke vesnice Bekki je zarazmo to nevgasljivo želo Jezušovoga Srca. Do dna duše se njemi je smililo to bože Srce. Pomagati njemi je šteo, da duše ostanejo žive, da mrtve duše nazaj oživejo. Smililo se njemi je bože Srce i zato se je odločo, da de njemi pomagao duše rešavati. Pretrpo je zato skrajno siromaštvo, vnogo preganjanja i zametavanja, naj samo blizi pride k Jezušu, naj samo postane njegov dühovnik, njegov pomočnik pri rešenji düš. Jezušov dühovnik je šteo biti, ne dühovnik sveta, ne dühovnik bogastva, ne dühovnik časti, Jezušov dühovnik je šteo biti, prosti, ponizen, zavržen dühovnik Jezušov, ki nema nikše drüge skrbi, kak samo i jedino edno: „*Daj mi duše, drügo vse vzemi.*“ Jezušov dühovnik biti, to je tolažba za Jezušovo Srce. Jezušov dühovnik biti, to je smilenje do njegovoga Srca. Sv. Ivan Bosko je Jezušov dühovnik postao, ž njegovim Srcom je iskao zveličanje düš, on, Jezušov dühovnik. I, da je spoznao, da brez vnoгих Jezušovih dühovnikov ne more Jezušovoga kraljestva razširiti po sveti, je nastavo družbo pod imenom sv. Frančiška Saleškoga, toga krotkoga i svetoga püš-

peka, nastavo je družbo Salezijansko. Te svoje duhovnike, te Jezušove duhovnike je potem razposlao po celom sveti kak koš roja razpošle svoje včele po vsem cvetji, da bi poiskali med duševnoga življenja i ga vcepili v vsako dušo omikanih i poganjskih narodov. I to morejo napraviti samo Jezušovi duhovniki, ar ki nema v sebi Jezušovoga življenja, ga tudi drugim ne more dati. To je tolažba Jezušovoga Srca, to je smilenje do njega, če njemu spravimo njegove, Jezušove duhovnike, dobre, goreče duhovnike, naj do te že živeli med svetom ali v kakšoj redovnoj družbi. Molitev za dobre duhovnike je med za Jezušovo Sre. Podpiranje Jezušovih duhovnikov pri širjenji božega kraljestva, je nebeska radost za bože Srce. Molite zato, drage duše, zatajajte se, prečiščavajte se, naj so duhovniki Jezušovoga Srca duhovniki. S tem najbolje potolažite Jezušovo Srce, s tem največ milošć sprositi dušam, s tem najbolje povekšate svojo nebesko plačo, ar ste s tem sprosili, ka Jezušovo Srce najbolje žele, življenje dušam, kraljestvo bože v duše. To je bio prvi namen življenja sv. Ivana Boska, smilenje do Jezušovoga Srca i te namen je spuno najpopolnej. Postao je Jezušov duhovnik i vzgojo je nešteto Jezušovih duhovnikov.

Drugi namen življenja sv. Ivana Boska je bio smilenost do duš. Je v zvezi z prvim. Da če prvoga ne, če nega Jezušovih duhovnikov, nega nikšega smilenja do duš. Vrednost duše se ne da zmeriti, niti zvagati. Vrednost duše je neskončna: *Neste rešeni z minlivim zlatom ali srebrom, nego z dragocenov krvjov nevtepenoga Agnjeca Kristuša.*“ (I. Petr. 1—19.) To pa zato, ar je duša boža podoba. V duši je Jezuš vido zamazano božo podobu, zato je vlejaio svojo božo krv na njo i jo je ščisto. Neskončna boža lübezen se blišći v Jezušovoj krvi na duši, na božoj podobi, neskončna je zato njena vrednost. Takša je vrednost deteće, mladinske duše. I ta neskončna vrednost samo tak ostane v duši, če se v mladój dobi ta vtrdi v duhovnom življenji, v milošći posvećujoćoj. Ve nam sam Bog pravi, da: *„Mladenc s svoje poti niti v starosti ne odstoji“.* (Preg. 22—6.) Če se duša v mladosti ne navči duhovnoga življenja, ostane tudi v starosti brez življenja. Zato je teliko milijonov blodinih med odrasenimi, ar so v mladosti krivo, püklavo rasle njihove duše. Sv. Ivan je poznao Jezušovoga Srca lübezen i smilenje do duš, posebno do mladine, štera da narašćaj ali za nebo, ali za pekeo, vse po tom kak se odgoji. Zato se je pa vrgeo z smilenostjov Jezušovoga Srca na mladino, na zapušćeno, na zane-marjeno mladino, da jo reši, da njej da i občuva duhovno življenje, da bo tudi ona, gda odrasté i postane stariš, boži odgojiteo v svojoj družini, ali ostane nedužni cvet na zgled milijonom v najbolje dišćih gredicaj sv. kat. Matercerkve. Zbirao je zato mladino. Sam je dećkom postilao, sam njim šivao, sam je hrano, svojo lastno mater njim je dao za pomoć, naj njim samo reši duše. On laćen, zakrpan, otrüjen, ošpotan, preganjan hodi

deset let z zapuščenov mladinov sem-tam, dokeč njemi dober Bog ne poskrbi stalnoga mesta i ne potrdi svojega dela Marija Pomočnica. Jezere, stojezere z mladine je rešo že v svojem življenji i neštete milijone po svojoj družbi za Jezusa. Poznao je Jezusove reči: „*Ka ste včinnoli komi zmed teh mojih najmenših bratov, meni ste včinnoli.*“ (Mat. 25-40.) Vsikdar so njemi visile pred očmi. Jezušov duhovnik komi bi šteo služiti, koga bi šteo meti če ne Jezusa? Jezusa je vido v zapuščenoj mladini, zato jo je iskao. Zato je zbirao lačne, raztrgane, nevučene dečkece, dostakrat sirote brez oče i matere pa je sprejeo pod streho, njim dvoro, je odgajao i odgojio za Jezusa. Življenje duše njim je dao, kraljestvo bože je občuvao v njih, za Jezusa je ohrano, ar je njegova mladina: „*Odeberite prvive za Gospoda.*“ (Ezech. 45-1.) Prvina, to je mladina, sliši Gospodi.

Sveti Ivan Bosko, naj svoj dvoji namen dosegne, naj skaže smilenje do Jezušovoga Srca i njemi spravi dosta dobrih, Jezušovih duhovnikov i naj življenje duše potrdi v mladini, je posveto celo svoje življenje. Drugoga namena ne melo njegovo življenje. Boža dika i zveličanje duš je bio te namen. I naj ga dosegne, ne samo molo, ne samo predgao, ne samo mešuvao, ne samo širio čast Marije Pomočnice, gosto spoved i prečiščavanje, nego zbirao tüdi milodare, nastavlao tiskarne i pisao jako-jako dosta. Celu življenje, vsi dnevi i vse noči so samo tomi dvojemi nameni služile, šteroga je den za dnevom venčao z rožami iz križa, z vnogim trplenjom. Eden najveški svetnikov je sv. Ivan Bosko. Bog nam v njem z čüdami potrdjava, da njemi je lübo, če zbiramo dare za siromake, da njemi je lübo, če pišemo i širimo dober krščanski tisk, predvsem njemi je pa drago, če molimo za duhovnike, da so Jezušovi duhovniki i je podpiramo pri rešavanji duš, posebno pri rešavanji mladine.

Pred 30 leti je bilo. Z Marijinov pomočjov je izišla prva številka nam dragoga Marijinoga Lista, Marijinoga darü. V tom letniki je pozvao Marijin List, je pozvala Marija po njem našo odraščeno mladino, štera je čütila v sebi glas boži za rešenje duš, a siromaštvo jo pa ne püstilo z doma, je pozvala Marija, naj ide k sinovom Don Boska v Italijo. I šli so. Eden za drugim. Šli so i postali jezušovi duhovniki. Šli so celo prek morja v poganske dežele, da tam glasijo kak misijonarje Slov. Krajine kraljestvo bože milijonskim poganskim narodom. K denešnjemi svetniki je pripelao naš Marijin List našo mladino, njemi dao goreče duhovnike, misijonare i je pripelao nas vse. V bližino toga velikoga svetnika smo prišli po Marijinom Listi, v bližino Marije Pomočnice po njem. Kakša čast, kakša dobrota, kakše milosti, kakše plače zvirajo z te bližine! Smo pomislili to? Smo pomislili, da ta čast, ta milost zahvalo zahteva? Veliko zahvalo. I ta stoji v tom, da M. List podpiramo, da spunimo želo našega prezvišenoga gospoda püšpeka i apoštolskoga administratura, ki so v svojem višjepastirskom písmi vse nas brez raz-

ločka pozvali, da si naroči vsaka hiša Marijin List. Razmite? Vsaka hiša, to je vsaka družina.

Marijin List je spravo vnogo duhovnikov družbi sv. Ivana Boska. Ali z tem ne še zvršo svoje naloge. On more pomagati hiši sv. Ivana Boska v Slov. Krajini, on more pomagati Martinišči, da postane to osrednja hiša za našo mladino, da postane središče, kam de hodila po duha sv. Ivana Boska, da žive življenje duše.

Kapela v Martinišči se mora povekšati, ka de mladina lejko opravljala v njej duhovne vaje. Marijin List tü more i šče pomagati. Šče pomagati, če vi mate srce za rešenje duš, srce za Marijino čast, srce za poštenost mladine. *Marijin List, če ga vsaka hiša naroči, lejko vsako leto da par jezer dinarov za potroše duhovnih vaj naše mladine, za povekšanje kapele i druge potrebčine v te namen,* ar se dela pri njem vse brezplačno samo z lübezni do Boga. Nieden drugi list nam toga ne da i tüdi ne dužen dati. *Zato pa smo dužni v prvov vrsti podpirati svoj Marijin List, da po njem rešimo našo mladino, ka nam je sveta prva dužnost.* Gda obhajamo prvi svetek sv. Ivana Boska, k šteromi nas je pripelao Marijin List, oblübimo zato tomi velikom svetniki v zahvalo, *da od Marijinoga Lista ne odstopimo, da si tečas ne damo mirü, dokeč ga ne spravimo v vsako hišo, naj tak kemprle dobi naša mladina v zavodi sv. Ivana Boska rešenje, okrepčenje, duhovno življenje. Najmi, gda zatisnemo oči, z punov tolažbov moremo praviti: Slov. Krajina je v dobrih rokaj, njena mladina lübi Jezusa i Marijo, njena mladino ma duhovno življenje, ma kralstvo bože v sebi. Sv. Ivan Bosko, prosí za nas, ka Marijin List, ki je tüdi tvoj list, pride v vsako hišo Slov. Krajine i pomaga rešiti v tvojoj hiši, v Martinišči našo mladino. To je tüdi naše rešenje i naša večna slava. Amen.*

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, naše Kralice.

Prva kniga.

Angeo Gabrijel nazvesti poprijetje presvete Device. — Sv. Ana se pripravla na Nje s posebnov milostjov.

Molitve Joakima i Ane so doprinešene pred prestol presvetoga Trojstva, gde so bile sprijete i posluhnjene. Bog je nazvesto angelom svojo volo i sklep, da se večna Reč vtelovi i človeči rod reši, kak je to naznanjeno po prorokaj. On bo predstavo njihovim očam tisto, ki je bila z med jezerih odebrana i na Njegovo radost nad vse stvorjenje zvišena, i od štere bo večna Reč mrtelno telo sprijela. Joakim i Ana sta najšla milost pri Bogi i poskušnje verno prestala. Zato bo Gabrijel k njima

poslan, da njima nazvesti milost, štera njima je dodeljena. Gabrijel se najprle prikaže Joakimi i pravi: „Vsegamogoči je s svojega prestola čuo tvoje žele pa poslušno molitve i suze tvoje pa te bo napuno z blaženstvom na zemli. Tvoja žena Ana bo poprijela i rodila hčer, ki bo blagoslovljena med ženami i štero bodo vsi narodi za blaženo imenovali. Gospod njoj je sam odebrao ime Marija. Od svojega detinstva naj bo darivana v cerkvi, kak sta to Njemi oblubila. Ta hči bode velika izvoljenka. Hvali Gospoda, ar niednomi narodi ešče ne včino tak velike reči. Idi v cerkev v Jeruzalem i se Njemi zahvali za to. V dokaz, da je moje nazveščenje istinsko, srečaš pri Zlatih vrataj Ano, štera z istim namenom potuje v Jeruzalem.“ Joakim je to prikazen meo v sneh. Pun radosti se prebudi i se taki odpravi na pot v cerkev. Nazveščenje je držao popolnoma tajno.

Gda je Joakim meo to videnje, je bila Ana vtoplena v globoko premišlavanje od Boga i od skrivnoga nazveščenja. Srčno je molila, da hitrej pride Odrešenik: „Jeli mogoče“, tak je govorila, „da Najsvetejši stopi v svojega prestola, da ma mater na zemli, da bo žena tak blažena, tak srečna? Oh, što jo bo mogo viditi! Što bo vreden, služiti njenim deklam?“

Gabrijel se prikaže Ani kak najlepši mladenec. „Jaz sem“, pravi, „angeo Boži. On me pošle v neizmernoj svojoj dobroti, štera milostivno sprevaja ponizne. Stanovitna molitev i ponizno zavüpanje se Njemi dopadne. Gospod je poslušno tvoje molitve, ar je k tistim blizi, ki ga z živov verov i s stalnim vüpanjom zazavajo, pa ki ponizno i vdano dočakajo delovanje njegove smilenosti. Če taki ne poslušne molitve i žele, če se vidi, da nešče spuniti za koj ga prosimo, to dela zato, da človeka pripravi na bogatejše darove. Molitev i miloščina so klüči, šteri odpirajo zakladnice Vsemogočega. Ti i Joakim sta se ponižala v svojih prošnjaj, zato bo Najsvetejši z velikov darovitnostjov spuno vajine žele. Ostanita stanovitniva v molitvi; molita brez prestanka za rešenje sveta, da Gospoda prisilita, da vaj poslušne. Mojzeš je s stanovitnov molitvijov izvojuvao zmago svojega naroda. Estera je smrt od naroda odvrnola z molitvijov i vüpanjom. Judita okrepcena z molitvijov se poda i doprinese veliko delo za obrambo Izraela, čeprav je bila slaba ženska. David premaga Golijata, ar je molo i zazavao ime Gospodovo. Eliaš sprosi s svojim zatajüvanjom ogenj z nebes pa odpre i zapre nebo s svojov molitvijov. Tvoja i Joakimova poniznost, vajina vera, vajne miloščine so se zdignole do trona Gospodovoga. On je mene, svojega angelskoga slugo, poslao, da ti javim veseli glas. Bog hoče, da si blažena i srečna. On te je odebrao za mater tistoj, štera ma poprijeti i roditi Sina Večnoga Oče. Ti boš rodila hčerko, štera se po božoj odredbi ma zvati Marija. Ona bo nebeska rosa, štera požive svet; v njej se spunijo proroküvanja očakov. Ona bo vrata življenja i rešenja Adamovoj deci. Znaj, da sem že tüdi Joakimi nazvesto, — da bo meo

blaženo i blagoslovljeno hčerko. Ali njemi Gospod ne odkrio skrivnosti; njemi ne je naznanjeno, da ona bo Mati Mesije (Mešijaša), zato moraš to skrivnost čuvati. Idi zato, kak hitro le moreš v cerkev, da Najvišešnjemi prikažeš svojo zahvalo. Pri Zlatih vrataj srečaš Joakima, pa ž njim skupno razmišljaj od te milosti.“

Če Ano ne bi krepo Düh Sveti, bi njeno srce počilo od radosti, štero njej je prineslo to nazveščenje. Ide v jeruzalemsko cerkev, gde se znajde s sv. Joakimom, kak njoj je angeo povedao. Opravi zahvalno molitev i sprejme nova razsvetlenja po milosti božanskoga Düha. Puniva nebeske tolažbe se povrneta domo i mislita na dobleno obečanje. Pri toj priliki si odkrijeta skrivnost, štero sta 20 let skrivala, kak je najmre angeo Gabrijel posredüvao za njihov zakon. Nego Ana nikak ne odkrije moži, da je Marija izvoljena za mater Mesijovo (Mešijašovo). Joakim je samo telko znao, da bo čüdovita i velika. Samo pri njegovoj smrti se njemi je nazvestilo, što bo ona. Prle, kak je bila Ana v blagoslovljenom stani, je mela dühovno prikazen božega veličanstva, pri šteroj prikazni je vnoge reči spoznala i dobila velike milosti. Njeno telo je bilo popolnoma dühovno, njeni düh pa podignjen na stopnjo popolnosti, pa se od toga dneva nikaj ne brigala za zemelske stvari, štere bi mogle njeno vdanost i sposobnost odvrnoti od Boga. Pri toj prikazni je Ani bilo naznanjeno, kak šče boža smilenost osebo večne Reči dati človečemi rodi, da bo kak človek rojen od žene,

Marija, roža skrivnostna, moli Boga za nas!

Roža si Ti,
Kakše-nema celi svet!
Z Te se rodi,
Ki v božanstvo je odet.
Jezušova skrivna Roža
O presveta Mati Boža,
Naj je naša dūša roža,
Ki jo tvoja roka boža.

štera bo mati i z ednim brezgrešna devica, čista, sveta i blagoslovljena nad vsakim stvorom. Ana je v tom razsvetlenji spoznala, da je ona mati tiste jedine odebrane. Ana se Gospodi v najgloboj poniznosti zahvali za obečane milosti pa obeča, da

bo vse delala po Njegovej božji volji, šteroj se popolnoma podvrže, čeravno ne ve, ka ma za včiniti, ar si je ne zaslužila, da bo službenica one, štera ma biti mati jedinorojenoga Sina božega i z ednim njena hči. V zvišenosti te prikazni je globoko spoznala Ana naravne, pisane i evangelske zakone. Spoznala je kak se boža natura v Večnoj Reči združji z našov naturov i kak se podigne človeča narava k božemi bitji. (Dale.)

Premisli, krščeničnik!

Bilo je avgusta. Sunce se je že nagibalo z zatoni. Večerna zarja je pozlatila nebo. Začnola je pihati hladna večerna sapica.

Celi den sem sedeo v hiži pri knjigaj. V nje sem bio tak zamišlen i zastopen z dūhom, da sem na drugo ščista pozabo. Gda je legao že mrak na zemlo, me je spomno, da je potrebno že ednok dokončati. Zapūsto sem zadūšeno sobo i se napoto v večerni hlad. Kda sem tak stopao po koniki med žitnim polom, sem srečavao lūdi, šteri so se vračali s pola proti domi. Gledao sem je. Ka sem vido? To so se premikali liki nema senca skoro brez vsakšega življenja. Polsko delo jih je utrudilo do onemoglosti. Stopali so s počasnimi stopaji. Svoje noge so komaj zdigavali za sebov. Glave so jim klumale proti prsom. Čela so jim bila nagrbana. Obraz zmantrani i pečeni od sunčne vročine. Vidilo se je, kak da bi jim težko delo izpilo vse živlenske moči.

Sam pri sebi sem začeo premišlavati, kelko trpijo ti lūdje. Celi den od ranoga jūtra pa do trde tmice se mantrajo s težkim delom. I ka majo od toga? Ostane jim samo ešče trp'enje. Vsikdar so v velkom siromaštvi i pomenkanji. V trpljenji se vsikdijo, v trpljenji živejo i v trpljenji vmerajo. Na drugoj strani pa so lūdje, šteri ne vejo, ka se pravi trpeti. Dobro se jim godi. Vej smo pa pred Bogom vsi vednaki i itak je takši razloček med nami? Toga pa mi nemremo razmiti. Ravno v tom pa je boža skrivnost. Bog je dao trpljenje. Znamo pa, da je Bog neskončna Dobrota i da je neskončno smileni. Pa te nam li pošila trpljenje? Boži namen ne bio, pošilati človečemi rodi trpljenja. Da pa nas Bog kaštiga s trpljenjom, smo si sami krivi. Prviva človeka v paradizomi sta nej poznala trpljenja. Gda sta pa grešila, jiva je Bog kaštigao za greh s trpljenjom. Adam i Eva sta si zaslužila trpljenje. Tak je prišlo trpljenje prvi lūdi na celi človeči rod. Tak trpimo vsi; vnogi, ki živejo pravično i ne grešijo, pa vseeno dosta trpijo. To nezasluženo trpljenje moremo obrniti za velko zasluženje pred Bogom.

Če ščemo kaj dosegnoti, je naša pot do tistoga cila pokrita s trnjom i nas sprevaža vsepovsedi trpljenje, da, včas i celo velko trpljenje. O, kak smo pa veseli, či dosegnemo svojo srečo po težkoj i trpljenja punoj zmagi. Tūdi pri Bogi imamo vekše

zasluženje za nebesa. Za plačilo za naše trpljenje nam Bog posla srečo, veselje, zadovolstvo . . .

Trpljenje bomo lažje prenašali, če večkrat dobro premišlavamo od Kristušovoga trpljenja posebno po petkaj. Dobro se zavedajmo, da od Kristušovoga trpljenja premišlavati pomeni, da Kristuš nastopa pot trpljenja, zadovoljno vzeme križ na svoje rame i poti krvavi pot za naše grehe. On, ki je bio vekomaj i šteroga vnogi ne poznajo ali ga neščejo poznati, Sin boži, Jezuš Kristuš, sveti, čisti Bog, šteri nas reši s svojim trpljenjom, On je prostovolno trpo. Zavolo svoje neskončne smilenosti ino dobrote je vzeo vse naše grehe na svoje rame. Prostovolno ide v smrt. On šče prestati velko trpljenje, vmrejeti na križi i tak odrešiti človeči rod. Zato ga pa Bog Oča poviša z neskončnov slavov za Njegovo prostovolno trpljenje, gda stane od mrtvih. Mi pa se pritožujemo, da dosta trpimo. A na to ne pomislimo, kelko trpi naš Odrešenik. Če že ne sledimo Kristušovomi vzgledi i Njegovomi trpljenji, pa bar nasledujemo desnoga razbojnika.

Tüdi Marija je morala dosta trpeti. Istina, da Njeno trpljenje ne bilo tak velko kak Njenoga Sina, ali včasi za Njegovim je bilo Njeno tüdi nezasluženo trpljenje. Angeo joj je oznano zvišeno službo Njenoga Sina. Ali to velko veselje se je v kratkom časi obrnolo na žalost, gda je čüla iz Šimeonovih vüst v cerkvi : „Tvojo lastno düšo prebodne meč bolečin.“ (Luk. 2, 35.) Gda je Sin potio krvavi pot, je tüdi Marija stopila na pot trpljenja, na pot soodrešenja. Gda so pečine pokale od bolečin, gda je Kristuš vmerao na križi i gda so ga vsi zapüstili, je Marija stala pod križom i nej onemagala. Mi bi si gvüšno želeli, da bi bila pot Bogarodice z dragimi kamni i rožami potorjena. Ali to so samo naše človeče žele i človeče mišljenje. Bože misli pa so ščista drüge. Bog je šteo, da tüdi Njegova Mati pije iz keliha trpljenja, šteroga je sam pio. S toga keliha so tüdi pili svetniki vseh časov, šteri so razmili Jezušovo i Marijino trpljenje.

Tüdi mi grešniki se potrüdimo, da bomo razmili to trpljenje. Či smo se pregrešili pred Bogom, spoznajmo svoje grehe, obžalujemo je, vzemimo svoj križ na rame i ga potrplivo prenašajmo, ar kak sv. Oča pravijo, zdaj je čas pokore. Operimo svoje grehe pri spovedi i pokorimo se za nje z molitvijov i še včasi s prostovolnim postom. S kesanim srcem sprevajamo po petkaj v dühi Kristuša na Kalvarijo. Bodimo tak stanovitni do konca svojega življenja. Če ne bomo omagali, bomo dosegnoli neizmerno srečo, gda bomo zaslišali glas Jezuša Kristuša, šteroga je pravo desnomi razbojniki : „Ešče dnes boš z menov v paradizomi“. I naša düša čista kak zlat, se bo kopala v blaženosti i gledala samoga Boga vekomaj.

Ža god Kristušove presvete krvi.

(Jul. 1.)

Kristuš na križi razpet visi
I preleva svojo dragoceno kri
pa teče sveta krv zavolo nas,
zavolo tebe in mene, brat.

Midva sva kriva Kristušove krvi,
midva sva včinila strašen greh,
ki je Jezuša na križ pribio,
i njegovo sveto krv prelio.

**Jezuovo Srce je zročilo trnjavo Korono angelom, da bi jo šteta
dūša sprejela.**

Trnjava Korona rodi diko nebesko, ki je ne nosi na tom sveti, ne more do-
biti odičene korone v nebl. Vsi moremo trpeti. Posebno pa žele Jezuovo
Srce, da bi trpeli za njegovo Matercerkev i te dihovnike. To je trpljenje za
njega samoga, ar je Cerkev njegovo telo, dihovnik pa njegov namestnik.
Trprte dūšice v te namen! O kak se bo svetila ta trnjava korona v večnoj
nebl na vašoj glav!

Jezuš zove duše — žrtve.

Na svetek presvetoga Rešnoga Tela, na Telovo je lübeča duša pitala Jezuša: „Zveličar ka si gnes želeš?“ Gospod je odgovoro: „Celo vojsko duš — žrtev, štere naj v prošeciji hodijo vsikdar pred menov. Od njih naj se vzdigavlejo plameni lübezni i žrtev do mojega Srca. Omedlevam od žeje po dušah — žrtvah“.

Nekam trdo se glasi izraz „duša — žrtev“. Ne strašimo se ga, ve obsega vse, po kom hrepene plemenito srce: apoštolstvo brezmejne plodovitosti i sredstvo za najvišjo svetost.

Boži Zveličar bi rad rešo zgüblene duše štere blodijo v smrtnoj senci zmot i greha. Nazlük vsem zablodam i žalitvam je lübi, kak brate. V svojem prekipavajočem smilenji büdi Jezuš med nami duše — žrtve, štere bi naj svet rešavale pogübe.

Ali je mogoče, da zove Bog tüdi svecke lüdi, naj Njemi pomagajo pri njegovom rešavalnom deli? Ja, i srečen vsakši, šteri je izbrani, da pomaga rešavati duše, ve ravno s tem zvünredno poveličava Boga. *Düše se rešavajo bole z molitvijov, z žrtvami i s trpljenjom, kak pa s včenjom i s predgami.* Sv. Terezika Det. J. je pravila: „Trpljenje reši več duš, kak najsijajnejše predge“. Dühovniki so oznanüvalci bože reči, duše — žrtve pa dopunjavlejo njuvo delo z molitvami i zatajüvanjom.

S tem ne povedäno, kak da bi dühovniki ne mogli postati duše — žrtve! Nasprotno. Kristušovi dühovniki, Njegovi lübeni prijatelje, se morejo prvi ponüditi božemi Srci, kak žrtev lübezni. Kak takše de Jezuš ešče prav posebno obsipavao z milostjov i lübeznostjov. Napravo de iz njih prave apoštole svojega smilenja.

Samo Bogi je znano, kelko duš se žrtvüje v tihom apoštolskom deli za zveličanje bližnjih! Pa tüdi krščanski svet pozna zglede junaških žrtev, štere nas vabijo, da bi je posnemali tüdi mi. Omenjamo samo sv. Marjeto Alakoško, sv. Malo Cvetko, sestro Benigno Konsolato i drüge. Komaj na sodni den de znano, kelko so te skrite, preproste i apoštolske duše napravile za blaženost vsega človečanstva. Toda Srce Jezušovo šče ešče več. Po vsem sveti išče duš — žrtev: po samostanaj, v hišaj bogatinov i siromakov. Grešnike i nedužne, goreče i mlačne izbira Jezuš i je sam vzgaja za duše — žrtve.

Zakaj šče Jezuš cele vrste požrtvovalnih duš? Zato, ka ma na sveti vnogo zgüblenih duš, štere ga ne lübijjo i ga neščejo poznati. Vse te bi Jezuš rad rešo. Vnoge izmed njih, štere so mlačne, bi rad zdigno do posebne svetosti. Šče pa, ka bi mi sodelüvali; šče velikopoteznih gorečih duš, da bi združene z njim i z njegovim trpljenjom rešavale trdokorne i mlačne duše i pomagale zdignoti dobre k svetosti.

Jezuš išče duš — žrtev po samostanaj. Če začüje duša njegovu osrečüjoče zvanje, naj brez odlašanja roči Jezuši vse, ka žele: dušo, srce i telo, vse zmožnosti, vsa dela, vse zasluge i tüdi to, ka bi njoj drügi v življenji i po smrti dobroga naklonili.

Vse to najpripusti Jezusi za rešitev i posvečenje duš. Naj nič ne misli, da je siromaško, ka da. Spomnimo se siromaške dovce v cerkvi! Jezuš jo je pohvalo. Kak zadovolen de ešče z vsakim izmed nas, ki njemi zroči ne samo zadnji groš, nego tudi samoga sebe kak žrtve! Na takšo velikodušnost bo bože Srce nedvomno odgovorilo z obilnostjov milosti.

Neštere duše posvetijo Bogi samo tu pa tan kakše dobro delo. Duša — žrtve *ponüdi vse*. Nešterne položijo samo včas kakšo žrtve v bože Srce, duša — žrtve njemi pokloni vse. Nešterne duše darüjejo Bogi samo posamezna dela lübezni, življenje duše žrtve pa je neprestani junaški čin najpopolnejše lübezni.

Duša — žrtve zato ne da, kak ništerni, samo nekaj sadov, liki ponüdi celo drevo z vsemi sadovi. Duša, štera se žrtvüje, je kak goreča sveča, štera tiho i neopaženo plapola samo za bože Srce, dokeč se vsa ne povžije. Duša — žrtve je kak kadilno zrno, štero se na oltari lübezni skadi v prijetno dišavo, je kak zlato ali demantno pole, ki iz njega Kristuš neprestano črpa sredstev, da rešava v grešnih sponah trpeče brate. Vsakša žrtve prigänja Gospoda, da ponüdi grešnikom nove milosti. Da, duše — žrtve so prave zakladnice, štere bodo izčrpane komaj pri smrti. Nevsehlive vretine so, štere neprestano tečejo i napajajo žedne duše.

Što ma vüha za poslušanje, naj poslüša i što ma srce, odprto lübezni, naj razmi vabilo božega Srca! Ali je ne, kak bi se Jezuš predvsem obračao na redovne osebe? Kelko so že žrtvüvale, kda so stopile v samostan! Če se njemi zročijo tudi kak duše — žrtve, je bo Zveličar sam vodo k svetosti. Apoštole i svetnike po svojem srci de napravo iz njih!

Toda Jezuš vabi vse, išče duš — žrtve povsedi: po fabrikaj i uradaj, na poli i po vozaj, po bolnišnicaj i šolaj, vsakša ešče tak pozablana i nezatna duša je dragoceno orodje v njegovih rokaj.

Pa de pravo što: „Ne sam vreden, ka bi postano duša — žrtve“. Ve ne trbe, ka bi bio vreden; Jezuš ne gleda na to, kelko si vreden. Drügi pa trdi: „Nemam pravoga razumevanja za življenje požrtvovalne lübezni“. Razumevanje že pride, če maš dobro volo. Jezuš je vendar oblübo, ka de duše — žrtve sam včio lübiti i njim razkrio zaklade i skrivnosti svojega Srca. Nešterni mislijo, ka ne vejo prav moliti. Ravno prav! Jezuš sam je bo navčo.

Zavedajmo se: Jezuš prav posebno lübi takše duše, štere se žrtvüjejo za drüge. Njegove izvoljenke so. Mislimo na mater i njeno najdragše dete, štero je materi v s e. Dete to tudi razmi, zato ne skriva, ka ma posebno pravico do materine lübezni. Sme jo obinoti i na njenom srci počivati. Materi se to dopadne. Oba sta srečniva v medsebojno lübezni. Do takše lübezni pri Jezusi ma pravico tudi požrtvüvalna duša.

Nega vekše sreče i odlike kak biti lüblenec božega, dobrega i lübečega Srca Jezušovoga. Zveličarova zahvalnost i dobrota ide tak daleč, ka je oblübo: „Meli bodo moč nad mojim srcom.“ Jezuš bo dao dušam — žrtvam vse, ka ga bodo za sebe

i za druge prosile. Lübezen za lübezen! Bože Srce se v velikodušnosti ne da prekositi. Če da duša vse, da tudi Jezus vse.

Što postane duša — žrtev, ne prosi s tem Boga posebnoga trpljenja, izrednih križov, liki se samo ponüdi, ka bo vse vdano sprejeo, ka njemi je po božoj Previdnosti odločeno, i ka de z vsem pomagao rešavati duše. Navadno se zadovoli Jezus z natenčnim spunjavanjom stanovskih dužnosti. Če od nešternih duš zahteva več, je to dobro znamenje. Redki pa so, štere Jezus popela v skrajno globino trpljenja. I tej so ravno njegovi posebni ljubenci, najbolje blagoslovljeni i najsrečnejši. Roka nebeskoga Meštra je čudovito obliküje v svetnike, štteri prinašajo sveti rešitev.

Što šče biti sprejeti v „Zvezo duš — žrtev“ i biti deležen vseh duhovnih dobrot te zveze, naj z dovolenjom svojega spovednika ali duhovnoga voditela moli posvečenje s trdnim namenom, ka de vztrajao do konca svojega življenja v dühi žrtve i zadoščenja.

V Zvezo duš — žrtev sprejema uršulinski samostan v Ljubljani i vredništvo M. Lista.

Po: „P. Hasler, O. S. B.“

Pismo našega misijonara.

Macau, China, 6. V. 1934.

Prečastiti gospod!

Najlepše se vam zahvalim za tak lepo in redno odpošilanje Novin in Marijinoga lista. Sami si lahko pomislite, keliko dobrogoga mi včini čtivo domačega jezika v tak dalnoj in poganskoj tujini. Istina da sam jaz redovnik in misijonar med pogani, i bi mogeo biti mrtev za vse zemelske in domače novice pa živeti semo za rešenje toga več stomilijonskoga poganskoga naroda, pa ne misliti na drugo.

Vendar pri tom svetom i zvišenom pozvanji, me včasi moje še nekoliko človeško srce miče tudi za domače novice i mi zato vaše Novine i Marijin list jako dobro deneta. Že tudi zavolo toga, ar slovenski gučati sem že dugo ne meo prilike. Na samo novo leto so me obiskati preč. g. Jožef Kerec, en naš jako goreči misijonar, ki so zdaj nastavljeni za prestopnika v središči našega salezijanskoga misijona v mesti *Siu Čau*. To je jako lepo, da naši gospodje, slovenski misijonarje, tak goreče ino apoštolsko vršijo svojo misijonsko službo, da njim predstojniki zavüpajo najbolje težke ino odgovorne službe.

Tüdi g. Jožef Geder v *Tung Piji*, jako dobro i lepo delajo, da majo lepe uspeke v spreobrnjeni poganov. Oni so večkrat v nevarnosti pred ropari i komunisti, tak so v tom zadnjom časi mogli znova vse svoje stvari pokopati v zemlo i bežati v skrivališča. Dozdaj šče nemamo glasa, kaj se je zgodilo ž njimi, če

šo šče kje na varnom, ali so se pa že vrnoli na svojo postojanko. Časopisi iz Kantona poročajo, da so že soldacije pregnali razbojnike iz mesta. Če je istina, potem že so se g. Geder gotovo vrnili iz svojega skrivališča na svojo postojanko. Škoda, da pri tom mnogo trpijo šole, ki so teliko na pomoč misijonarom. G. Kerec pa majo nekšo posebno pomoč božo s sebov. Oni le naprej idejo, predgajo i včijo v šoli brez straha, če ravno njim pri tom vnogo nasprotujejo i jih tudi večkrat nabijejo. Majo trdo kožo i vse prenesejo rajši, kak pa da bi popustili. Pravijo, da ji sprevajajo priprošnje tisti nedužnih dušic, štere so oni za čase svojega bivanja v *Sai Jeng Pun*-i okrstili in štere so s svojov krstnov nedužnostjov splavale v nebesa, gde kak Angelci za nji prosijo; teh je pa zagvišno bilo do jezero.

Meni dozdej hvala Bogi dobro ide i delam vnogo za mladino. Več sto pogančkov me obdaja, šterim delim krüh Božega Evangelija. Včim je, ne samo lepe čevljarske obrti, nego še več krščanski navuk in katekizem. Če ravnoč sam jaz samo brat lajik, vendar imam izvrstno apoštolsko delo med poganskov mladinov.

Macau je edno jako mirno mesto pod Portugalskim varstvom, zato kakše življenjske nevarnosti do zdaj šče nega. Misijonsko delo, posebno v šoli, je pa jako lepo i sadonosno. Vsi domači naj bodejo brezi skrbi za mene. Samo naj molijo za mene, da bom zdrav, i da bom ležej ino bole uspešno delao za zveličanje naše kitajske mladine i je kem več pripelo k svetlobi svete Kristušove vere.

Sprejmite k konci mojega pisma mojo ponovno zahvalo za trūd i dobroto, ki jo mate za mene z odpošilanjom Novin i Marijinoga lista.

Bog Vam naj bo za vse zlati plačnik. Priporočam se Vam i vsem naročnikom i vsem misijonskim prijatelom v molitve i vse najlepše pozdravljam v presvetom Srci Jezušovom i Marijinom, ki je Pomočnica Kristjanov.

Vaš hvaležen

Štefan Meolic,

Salezijanski sobrat i misijonar na Kitajskom.

To lepo pismo naj nas podžiga na gorečo molitev za misijonare. Prosimo za tiste, ki so že tam, i za našo mladino, da je dosta ide ta. Gospodi misijonskomi brati pa prav srčna hvala za lepo poročilo. Prosimo je večkrat. — Vrednik.

Krščanski navuk i krščansko življenje.

Zadnjokrat smo si pogledali vero, ka je sv. vera i od kod je? Dnes pa si poglejmo ništerne učinke, vplive sv. vere na človeka i človeče življenje. Ali z drugov rečjov: Vrednost sv. vere!

a) Vera je nebeska svetloba za človeški razum. Istina se prispodabla svetlobi, zmota, blodnja i nevednost pa kmici. Za-

koj? . . . Zato, ar istina, ravnokak, kak svetlost nam v resnici, kak je, pokaže vsako stvar. Nasprotno pa v noči ne vidimo nikaj prav. Sv. vera nam pa razodeva i odkriva nebeske resnice, zato jo imenujemo tudi nebeska svetloba. Sv. vera nam kaže naš večni cio, naše zemelisko i večno pozvanje, vera nam kaže jasno i sigurno pot k večnomi cili, k Bogi, vera nas vči vse, ka je potrebno za večno življenje. V svetlobi večnih istin pa naše življenje zgleda čisto inachi, kak bi zgledalo brez njih. Če nebi znali nikaj o Bogi, ne o večnosti, ne o nemrtnoj duši, ne o odrešenji itd., kak čudno bi zgledalo naše življenje. I kak inachi je človek i njegovo življenje v spoznanji teh večnih resnic. Spoznanje večnih resnic, ki nam jih glasi sv. vera, kak velkoga pomena so za nas, za naš razum, za spoznanje i razumevanje človečega življenja i večnoga pozvanja i odebranja v nebesaj.

Zato Gospod sam pravi: „Jaz sem svetlost sveta, što za menov pride, ne bo hodo v kmici“. Jan. 8. 12. Samo veren človek razmi človeka i njegovo življenje. On rna pravi smiseo i namen v življenji. Neveren človek i njegovo življenje pa je i ostane vganka do smrti . . .

b) Sv. vera je moč za našo volo! Vsi čütimo, ka je človeča natura pokvarjena. V človeki je neka dobroga i neka slaboga. Sv. apoštol Pavel piše: „Dvojno postavo čütim v svojih kotrigaj . . .“ Ta dvojna postava je, ka je v nas neka dobroga, plemenitoga, ka nas vleče na dobro, pravico, na sveto življenje, i ka je v nas neka božnoga, ka nas na hudo, na božno na greh sili . . . To lejko opazi i čüti v sebi vsaki človek. Naravni zakon pa je: Delaj dobro i ogibli se hüdoga! Ali odked dobimo to moč, ka se bomo vojsküvali za dobro i borili proti lagojini, stalno moč, ka nikdar ne odhenjamo v tom boji? . . .

Pamet nam pravi, ka od greha i grešnosti nemamo nikaj. Dostakrat naprej vidimo škodo, kvar toga, ali onoga greha, pa vendar se ga držimo. Zakoj? Zato, ar je pamet ne zadosta močna, ka bi nas odvrnola. Samo golo spoznanje ali vučenost nas ne reši. Vsa škoda i kakšteč veliki kvar, ali kakšišteč strah, ali sramota itd., vse to je preslabo, ka bi človeka odvrnola od greha i grešnosti. Je to tudi nekaj, ali ne je zadosta! Edino sredstvo, ki človeka more vsikdar i povsod odvrnoti od hüdoga, je vera, Bog.

Što da teda človeki moč, ka se zataji, odpove sebi, sveti, hüdomi duhi, ka premaga sküšnjave, mamila i vabila, svojo grešno naturo . . .? Samo vera, samo miseo na Boga, dušo i večnost, nišče drügi! Znanost odpove, red, olika, strah, sramota, kvar i kaštiga vse odpove na konci, samo vera, ta drži do koncal. Od ked ma;o misijonari to izredno moč, za tak velke i strašne žrtve misijonskoga življenja? . . . Odked verovadlüvalci, odked mantrniki, dühovniki itd . . . Samo iz vere! Zato se popravicu pita Levingston: „Kak je mogoče to, ka takših žrtev nesebičnoga i požrtvovalnoga življenja ne najdemo pri brezvercih? . . .“

c) Vera človeka včini vestnoga. Vera nas vči, ka bomo Bogi davali račun od vsakoga dela i činenja! To je fundament vsake vesti. Vest je samo v veri v Boga, brez vere nega prave vesti, čeravno od nekše odgovornostno govorijo tudi brezverci. I to premislimo, ka bi bio svet brez vesti? . . . Ves red, vsi zakoni vsa oblast itd. vse je na človečoj vesti. Vest je močnejša, kak vojska, kak topovi, vekši ugled ma, kak casari i kralovje . . . Vest nam pa da, goji i hrani samo sv. vera! Brez vere nega vesti, ne odgovornosti, ne računa . . . Brez mlinara nega mere, brez krčmara nega računa, brez Boga i vere, ne vesti!

d) Vera je tolažba i moč v trpljenji našega življenja. Pomislimo na zgodbo pobožnega Joba, ki ga pohodila boža roka, na Tobijo, ki je za svojo dobroto prejeo nesrečo . . . pomislimo jezere i jezere trpinov, preganjanih v življenji, mantrnikov življenja! . . . Odked njihova moč, tolažba, vüpanje, kda je vse zapüsti, povrže? . . . V trpljenji nam ostane samo Bog! To resnico razmi i čüti samo tisti, ki jo je probao na svojoj koži!

e) Vera nas včini zadovolne. Človek je lejko bogat, slaven, lepi, lejko vživle vse dobrote etoga sveta, na konci ešče njemi nekaj preostane, je nezadovoljen, ar njemi nekaj fali, menjka . . . To veliko resnico je na sebi probao velki svetnik sv. Avguštín, ki je probao dosta sveta, njegove slave, dike, bogastva, tudi globočino vživanja greha . . . I na konci vsega toga pa toži, bitko toži, ar čüti praznoto svojega srca, nečemurnost vsega: „Nemirno i nesrečno je naše srce, dokeč ne počiva v tebi moj Bog!“ Mir, srečo, zadovolnost nam da samo sv. vera, Bog!

Vrednost i ceno i pomen sv. vere za človeka i njegovo življenje bi lejko ešče naprej dokazüvali i potrjavali, vsakša reč bi nas bole i bole prepričala o velkom pomenu vere za človečo življenje, da niti ne govorimo o večnom življenji, za štero je vera bistveni pogoj. Pa navedeni razlogi dobro mislečega i čütečega kristjana tudi zadostno potrdijo v njegovoj veri i osvedočenji.

Pisma.

Dragi dühovni oča!

Novi svet se mi je odpro, na Vaše genlivo pismo, predragi Mariofil. O kak daleč sem jaz ešče od toga, da bi iskao samo i jedino Jezusa i zveličanje düš. Da, namen mi je to, ali mam ešče sto pa sto namenov, šteri so moji i štere ščem Jezusi posvetiti. Iz vašega dragoga pisma pa vidim edno visiko goro popolnosti, na štero jaz še ne vüpan niti gledati, ne da bi posküso njej priti na vrh. Ze vsem biti zadovoljen, ne meti svoje žele, to se mi ešče tak trdi guč vidi, kak se je židovom vidila Jezusova reč od presvetoga Oltarskoga Svestva. O, predragi oča Mariofil, pošlite mi na to pot močnih par palic, da bom se na nje opirajoč, jaz tudi mogo ednok priti do vrha te gore

popolnosti, na šteroj vi že tak mirno počivate i gledate i segate gor v nebo, v kraj večne sreče i stalnoga mirü. Pomagajte mi, dragi oča dühovni, da bom mogo priti za vami.

Vaš Theofil.

Predragi Theofil!

V tvojih vrsticaj vidim strah. Zakaj se bojiš? Te strah je sad samozavüpanja. Te strah pomeni, da ti sam ščeš gor priti na goro popolnosti, da svoje moči ščeš porabiti v dosego toga namena. Sinek Theofilek, teh moči ti nemaš. Zato je prazen tvoj strah. S svojimi močmi ne moreš nikdar priti na goro popolnosti, k toj hoji potrebüješ božo moč. I ta ti je obečana. Ve poznaš Jezušove reči: „Prositate i dobite“. Prosiš pa te, če spoznaš, ka nemaš moči. „Bog gizdavcom proti stane, poniznim pa da svojo miloščo.“ Tak se glasi boža reč. Božo moč si te sprosiš, če se ponižaš. Ponižaš se pa te, če Jezuši veselo i odkrito priznaš, pa se njemi ešče zraven lübeznivo nasmehneš: Jezuš moj dragi, za mene je previsoka gora, na štero želeš, ka bi jaz priplezo. Nači ne pridem gor, kak če me ti vzemeš na tvoj hrbet, pa me gor odneseš. I da si ti neskončna dobrota, vüпам se, ka to tüdi včiniš.“ To je tista pot, po šteroj se pride na goro popolnosti: do sebe nemej ni piknjice zavüpanja, do Jezuša pa mej popolno zavüpanje. Tvoja reč naj bo vsikdar, gda opešaš: Jezuš, že prideš više z menov. Te guč njemi napravi takšo silo, ka de naglo šo z tebov po poti ponižanja dol. I kem niže prideš po toj poti dol, tem više si se zdigno na gori popolnosti. „Ki se znizi, on se zvisi“, je Gospodov odlok, ki se nikdar ne more spremeniti, večen je. Sinek Theofilek, veseli se ponižanja i išči je.

Tvoj Mariofil.

Dragi dühovni oča!

Vaše goreče reči, predragi Mariofil, so vužgale v mojem srci ogenj, ki se nikdar ne pogasi. Jaz bom ga néto, jaz bom na njega nakladao vsikdar več gorljivih snovih, samo Jezuša ščem iskati, samo Njega i jedino Njega, nikaj drügo i nikoga drügoga. O kak zvišeni je dühovniški stan. Presega vse i presega vsakoga! Keliko se trüdi svet, da bi najšeo to ali ono reč, dühovnik pa ma iskati samo Jezuša, to najvejšo dobroto, to najvišišo čast, to nezmerno bogastvo, to blaženost brez mere i brez meje. Dragi dühovni oča, iz srca sem vam zahvalen, da ste me napotili na jedino pravo pot dühovniškoga življenja, samo Jezuša ščem iskati, nikoga drügoga i nikaj drügo. Prosim vas pa, dragi Mariofil, svetite mi pri tom iskanji Jezuša, ka ne zablodim z pravoga tira. Hüdobni düh najmre ne sovraži nikoga tak, kak düše, ki samo Jezuša ščejo iskati, ar niedna drüga njemi ne more napraviti takše škode, kak ravno ta. Predvsem bi vas proso, dragi Mariofil, povejte mi, kak naj iščem samo Jezuša pri spovedavanji? Tüdi vas prosim, povejte, ka pomenijo vaše molitve pred spovedavanjom i po njem? V kakši namen molite?

Vaš Theofil.

Predragi Theofil !

Sinek Theofilek, prav si povedao, da hūdi dūh najbolje sovraži tiste dūše, štere samo Jezusa iščejo i nikaj drūgo i nikoga drūgoga. To pa zato, ar Jezusa najbolje sovraži. A to sovraštvo je najvekše odlikūvanje za dūšo. Sinek Theofilek, Jezusov dūhovnik, pravi njegov dūhovnik si samo te, če te vrag sovraži. I kembole te sovraži, tem bolši, tem svetejši dūhovnik njegov si, tembole se njemi dopadneš. Ve drūgoga namena ne meo Jezus s svojim prihodom iz nebe na zemlo, kak sovraštvo vužgati vu dūšaj do hūdoga. To je tisti ogenj, od šteroga je tak navdūšeno gučao, da ga zato prineso na svet, naj bi se vužgao, naj bi goro. Sovraštvo do greha je ogenj lūbezni do Boga. I te ogenj se vužiga v spovednici. Tū se rodi sovraštvo do hūdoga, do greha, tū se vužiga lūbezen do dobroga, do Boga. Glej sinek Theofilek, to je namen spovedavanja. Jezusov ogenj se more tū vužigati, veliki, žgeči, dalec svetéči ogenj. Sovraštvo se more tū roditi, grozno, nepomirlivo do vsega, ka Jezusi ne povoli. Gda se to sovraštvo porodi, te se vužge Jezusov ogenj, šteri je tem vekši, tem močnejši, tem svetlejši, kem vekše je sovraštvo do greha v srci, ki je je Bog samo za sebe stvoro. Najvekše sovraštvo do greha je pa gorelo v Jezusovom Srci. Ti si namestnik toga Srca. V njegovom imeni sedeš v spovednico. Moraš zato tūdi ž njegovim namenom, i ž njegovimi jakostmi odpreti vseli dveri spovednice. Z Jezusovim neskončno smilenim, lūbečim, potrplivim, pravičnim i samo Božo čast iskajočim srcom sedi v spovednico. Joči z Jezusovim Srcom, karaj ž njegovov potrplivostjov i odločnostjov, prosi ž njegovimi želami, štere ne poznajo drūgo, kak rešenje dūš, kak spopolnenje dūš, vči ž njegovov dobropastirskov radostjov nad najdenimi ovcami. I da bo tvoje srce takše, da bo zaistino namestnik božega Srca, vez i središče med dūšov ki išče Boga i med Bogom, ki čaka dūšo, zato moli pred spovedavanjom. Po spovedavanji se pa zahvali Jezusi, ka si smeo biti, nevreden, njegov namestnik i smeo tisto delati, ka samo Bog more: grehe odpūščati. Pred spovedavanjom moliš za dūše, da je po Jezusovoj voli spoveš, po spovedavanji pa moliš za nje, da Jezusa več ne razžalijo, da ostanajo stanovitne. Sinek Theofilek! Najsvetejše mesto v cerkvi je toti tabernakl, kje Jezus prebiva, ali samo tak, če je spovednica skrbno obiskovana. Gde pavuk prede svoje mreže po spovednicaj, gde se dūše ogiblejo te čūdovite kopeli, tam je tabernakl najžalostnejše, najgrozovitejše mesto v cerkvi. Vsi grehi fare ga najmre obdajajo. Zato sedi rad v spovednico, štera je nebeska vrata za dūše, za tvojo pa ravna pot do bližine Jezusove. A sedi vsikdar z Jezusovim Srcom.

Tvoj Mariofil.

Sveto Pismo.

Izaiašovo proroküvanje.

I. poglavje.

21. *Kak je vlačüga postalo verno mesto, štero je bilo puno pravice? Pravica je v njem prebivala, zdaj pa morilci.*

22. *Tvoje srebro se je spremenilo v peno, tvoje vino je z vodov mešano.*

23. *Tvoji poglavarje so neverni, pajdašje tatov, vsi lü-bijo dare i hodijo za plačilom, siroti ne prisodijo pravice, i dovičina pravda ne pride pred nje.*

24. *Zato pravi Gospod Bog vojskinih vrst, Močen v Izraeli: Joj, vtolo se bom nad svojimi sovražniki i osveto se bom nam svojimi protivniki.*

25. *Svojo roko proti tebi vtegnem, i do čistoga trosko vöžezgem i ves tvoj kositer poberem.*

26. *I sodnike ti pal postavim, kak so prle bili, i svetovalce kak negda : potem se boš imenuvalo mesto pravičnoga, verno mesto.*

27. *Sion bo s pravicov rešen i v pravičnosti ga bodo nazaj pelali.*

28. *Hüdodelnike i grešnike pa zednim potere, i šteri so Gospoda zapüstili, se pokončajo.*

29. *Sramüvali se bodo najmre malikov, šterim so darüvali; rdečica vas bo polijala zavolo püngradov, štere ste si odebrali,*

30. *gda te kak hrast, šteri listje spüšča, i kak ogracek brez vode.*

31. *I vaša moč bo kak zežgano predivo, i vaše djanje kak iskra; oboje vküp se pa vužge i ne bo ga, ki bi pogaso.*

R a z l a g a .

Negdaj je bilo izraelsko lüdstvo verno, Bogi vdano, zdaj je pa kak vlačüga, ki se vlači z drügimi, krivimi bogovi, z maliki, bolvani. Vse je pokvarjeno, vse nori, vse kradne, vse mite jemle, siroto i dovico nišče ne zagovarja. Zato pa pride kaštiga. Kaštiga na tom sveti vu vseh nevolaj i kaštiga na drügom sveti v ognji, šteroga nišče ne bo mogeo pogasiti.

Povejte, drage krščanske düše, jeli bi od denešnjih grešnih časov, v šterih živemo, nači svedočo sv. Düh Bog po sv. Izaiaši proroki, če bi te živo? Pomaga jedino pokora.

Sveti hišni zakoni.

(Krščanskim starišom.)

Do zdaj smo od sv. hišnoga zakona povedali njegov začetek ali postavitev, njegov namen, njegovo bistvo ali jedro i njegovo potrebo! Zdaj sledi nadaljevanje:

Sv. hišni zakon je pravo svestvo ali sakrament.

Jezus Kristuš se je v svojem življenji do družine oponašao s posebnim poštüvanjom i lübeznijov. Do družine je gojio vsikdar posebno toplo naklonjenost.

Sam je ne šteo, ka bi kakši cvetni grmi bio njegova zibelka, nego materino naročje si je zvalo, ka lejko postane človek. Mater je šteo meti, materina prsa so njemi davale prve moči njegovoga človečoga življenja. Deviško obrambo i očinsko skrb je šteo meto od sv. Jožefa, čistoga zaročnika Dev. Marije. Treseti let je živo i preživo v domačem koti sv. družine i je spunjavao vse dužnosti družinskoga življenja v najpopolnejšoj meri . . . „Jezuš pa je raseo i se je povekšavao v modrosti i starosti i v milosti pri Bogi i pri lüdeh . . .“ Tak pravi sveto poročilo od božega deteta.

Prvi koraki javnoga življenja ga pelajo k mladoj, novo nastavlenoj družini v Kano Galilejsko, da jo posveti s svojov navzočnostjov, da jo blagoslovi, da pokaže svojo božo naklonjenost i razumevanje do sv. zakona, do družine, da jo podigne na njeno pravo višino . . . Večkrat zove k sebi deco, jih obima, blagoslavla, boža, gladi, zagovarja: „Püstitite male k meni, tej je bože kralstvo . . .“ Tolaži mater Najmskoga mladenca, ozdravi Jairovo hčerko . . . Vse to so jasni dokazi za Srce Bože, kak velko razumevanje, poštüvanje i lübav je imelo do družine.

I kda je viseo na križi, trpo i vmerao, pa privre na den: Jezuš, sin Marijin, čütenje zahvalnoga, dobrog deteta, sina; poskrbi se na zadnje za svojo mater. Po svojem vstanenji je pa njegova prva miseo mati; njej se prikaže obrpvim, njene skuze zbriše, njo potolaži v prvom redi. Mati je na prvom mestu v njegovom Srci.

S toga vidimo, da Kristuš, ki se je za človeče življenje tak poskrbo z potrebnimi milosti, ki se je posebno poskrbo za deco, za betežnike, za dühovnike, za grešnike, za nedužne, ka je vsakim posebno svestvo nastavo, krst, firmo, spoved itd., se je tüdi bogato poskrbo za družino, s tem, ka je nastavo po-

šebno svestvo sv. zakona, ki posveti krščansko družino, ki dava za celo življenje, za zakonsko i družinsko življenje potrebne milosti, pomoč itd. Zato je podigno naravno od Boga postavljeno zakonsko zvezo v svestvo ali v sakrament sv. zakona.

Potreben je zakonskoj zvezi moža i ženi, posebna vretina milosti, ar velko i težko breme vzemete zakonska na svoje rame za celo življenje te, gda stopita v hišni zakon. Težko breme je zakonska edinost i nerazdržljivost, jezere i jezere žrtev žele den za dnevom od vsakoga, od moža i žene. Stalna vernost, medsebojna lübezen, poštüvanje, potrpljenje posebno v betegi, so takše reči, ki presegajo človeče moči. Vzgoja dece, skrb i briga za njihovo časno i večno srečo, so tüdi zahteve, ki jih samo človeško srce nezmore v svojoj moči. Zato je predvideno i naravno potrebno, da se je Bog v svojoj dobroti i smilenosti preskrbo za te stan, šteromi je tak težko breme i nalogo naložo.

I v istini je po navuki sv. Cerkve, Kristuš to božo ustanovo, štero je Bog nastavo v paradižomi, podigno v svestvo ali sakrament. „Če što to trdi, ka je sv. zakon ne v istini i prav eden izmed 7 svestev, evangelijske postave, šteroga je Kristuš nastavo, nego samo človeča iznajdba, v šterom ne dobimo milosti, naj bo izobčen!“ Tak govori i pravi sv. Cerkev. I ka pomeni to? . . . To toliko pomeni, ka če krščeniki sklenejo sv. zakon, pod potrebnimi pogoji, to je v posvečüjooj milosti, ka stem po naredbi Kristušovoj se obogatijo v posvečüjooj milosti i ešče posebno pomagajočo milost dobijo za družinsko življenje, ka svoje dužnosti morejo verno i zveličavno opravlati i spunjavati.

I to je tolažba za zakonski stan, ka ma posebno vretino milosti iz sakramenta ali svestva sv. zakona za celo svoje življenje. Iz toga svestva zajemajo den za dnevom novo moč, podporo, ka svoje zakonske dužnosti lejko verno spunijo. Ali ravno ta stran svetoga zakona se dostakrát premalo povdarja, ali se premalo na njo misli. Stariši bi v svojih križaj, nevolaj v skrbeh zakonskoga-družinskoga življenja mogli večkrat na to misliti i zajemati nove moči, tolažbe za življenje. Ne smemo telko misliti na križe, na skrbi, na brige, na težave, na težke dužnosti, nego moremo misliti na obilne i bogate milosti, ki nam jih je Bog pripravo i tüdi podelo v tom svestvi i z šterimi lejko vse premagamo i doprinesemo. Ta zavest i prepričanje bo ništerno skuzo

posušilo i ništerno skrb pregnalo, težave olejšalo i pomoglo prenesti, pretrpeti.

Sv. zakon je vretina obilnih milosti, posebnih milosti za krščanske stariše za celo življenje, vretina milosti za vse njihove zakonske i družinske potrebe! Te pomen da zakoni to, ka je svestvo ali sakrament!

Cerkveni glasi.

Črensovci. Na svetek presvetoga Trojstva je svet kat. akcije meo prvo sejo. Na toj je predsedstvo prosilo troje: 1. naj je cerkev celi den odprta, kak po drugih faraj; 2. naj se iz nabranih penez napravijo dveri proti prepihi v cerkvi, i 3. naj se držijo mesečni navuki za mladino obojega spola. Gospod plebanoš so prošnjje poslušnoli. Podpredsednik sveta kat. akcije, vrednik M. Lista, je na seji razložo pomen kat. akcije, šteri ne je drugi, kak duhovnikom pomagati, ka se duše rešejo. Kardinal iz Quebeca v Canadi so v svojem pastirskom listi napisali, da člani kat. akcije so apoštolje, štere sam Jezuš Kristuš odebira. Dobre duše se jako veselijo, ka skoz celi den nemoteno lejko prihajajo k Jezuš i njemi prikazüjejo dar molbe, ga prosijo vse potrebno, posebno pa, da njemi morejo pokloniti svojo lübezen. Pred njega pokleknejo i veselo zdehnejo: Jezuš, rad te mam, zato sem prišo, zato sem prišla.

Sveto leto podugšano. Sveti Oča so sveto leto, to je spomin na 1900 letnico našega odrešenja podugšali k leti do Bele nedele. Vsi odpüstki, ki so se lani i letos do apr. 2. dobili samo v Rimi, se zdaj dobijo po celom sveti. Naš višji pastir so že izdali okrožnico, v šteroj naznanijo, pod kakšimi pogoji se dobijo ti svetoletni odpüstki. Okrožnica se bo v vsakoj cerkvi prečtela i tüdi mi jo razložimo v našem listi.

Firma. V sobočkom dekanati so prevz. g. apoštolski administrator, dr. Tomažič Ivan Jožef, knezoškof od 22 do 30 maja delili svestvo svetoga potrdjenja. Firmanih je bilo sküпно 4159 düš. Prezvišeni gospod ap. administrator so z popolnim zadovolvstvom zapüstili Slov. Krajino i se globoko zahvalili našoj duhovščini i vsem vernikom za skazano veliko lübezen. Naj sv. Düh Bog vsikdar ostane v naših düšaj, koga so nam Prezvišeni podelili. To prizadevanje je naša hvala Prezvišenomi za njihovo gorečnost i pa naše vrele molitve za njih.

Lepa povest. Newyorške novine pišejo od smrti sobarice v Grand hoteli, Marjeti Mallany, štera je ves čas svoje slüžbe (47 let v tom hoteli) bila vsakši den pri sv. meši. Vsa čast takšoj junaškoj slüžečkoj dekli. Gotovo je prijela bogato plačilo pri Bogi za verno slüžbo kak dobra katoličanka.

Tišina. Na den ferme 30. maja so Prezvišeni gospod apoštolski administrator blagoslovili novo zastavo naše Marijine družbe. Pri blagoslovitvi so nam držali govor, s šterim so nas opominali,

da pod Marijinov zastavov biti pomeni, Marijine jakosti: čistost poniznost i vse druge nasledovati. Naša zastava nosi podobo: Marijike, najčistejše mladenke i sv. Jezušokove Trežike, ki je vzor požrtvovalne lübezni do Jezuša. Včimo se mladenke pod našov zastavov, da mo angelsko čiste i da se kak sv. Mala Trezika ráde zatajüjemo za misijonare i vse dühovnike, da kem več düš rešijo. Zastava košta 7525 Din. Te den je pristopilo 33 novih kotrig. Naše družbenice krčme ne poznajo i s svojim zgledom ešče druge nedružbenice nazaj držijo od obiskavanja oštarij.

70.000 dece bo obhajanih ob priliki evharističnoga kongresa v Buenos Airesi, 11. oktobra. Glavna miseo zborovanja je: „Socialno kralstvo Jezuša Kristuša, zlasti v presvetom olt. Svestvi i po presv. svetom olt. Svestvi. — Vdeleženci bodo meli znak z monštrancov i orla.

Molitev francoske mladine za domovino. „Križarska bojna rožnoga venca“ je priredila sküpnno manifestacijo za domovino v dvema oddelkoma. Vsakokrat se je zbralo po 11 jezera dece s čisli v roki; pomožni püšpek jih je pozivao, naj molijo za domovino, štera je v velkoj nevarnosti. Razvila se je prošecija, v šteroj so spevali lurško pesem i himno „Križarske bojne rožnoga venca“, vmes pa so molili čislo i pri vsakoj desetki zazavali francoske svetnike na pomoč: Sv. Martin, sv. Mala Trezika, prosi za Francijo i po vrsti tak naprej druge francoske svetnike.

Nedela pokore. 27. majuša t. l. so bile v baziliki sv. Petra v Rimi, ob navzočnosti sv. Oče, spokorne molitve. Te so se vršile v zadoščenje za vso nečast, štero delajo Bogi sovražniki vere i Cerkve po celom sveti.

Marija, morska zvezda . . . Tüdi l. 1933. je število obiskovalcov bazilike „Notre Dane de la Garde“, v mesti Marseille, v Franciji, naraslo na 2 miljona. Ta hodijo potniki i mornarje, šteri se podajo po morji i šteri so se vrnoli z morja. Lani je opravilo v toj baziliki 50 püšpekov i 8000 dühovnikov sv. mešo.

„Rekord“, šteroga je lahko veseli. V Ameriki žive mož, šteri je že 65 let star i je dozday bio ministrat že nad 50 jezera krat. Ime njemi je Edvard Kramer. Posebnost je ešče v tom, da je dvoro pri slüžbi božoj že skoro po vseh delih sveta, na sühom i na morji. V Evropi je bio že 25 krat, v svetoj deželi že 4 krat, samo v jüžnoj Ameriki ešče do zdaj ne bio. Šo bo pa tüdi ta, letos meseca oktobra na euharistični kongres, šteri de v Buenos Airesi. V Rimi je bio že sprejeti od štirih zaporednih papov, že pri zdajšnjem sv. Oči je bio 12 krat v avdijenci.

List i evangelium v slovenskom jeziki. Škofovsko spravišče, štero se je vršilo v Zagrebi od 30. aprila do 6. maja, je obvestilo vse kat. vernike v Jugoslaviji, da je sv. Stolica dovolila, da se sme v celoj Jugoslaviji rabiti rimski obrednik v hrvatskom ali slovenskom jeziki i da se sme pri sv. mešaj list i evangelium tüdi hrvatski ali slovenski popevati. Dühovnik pa more

list i evangelium prle dijački ali latinski prečteti za sebe. Naš prezvišeni g. ap. administrator so odredili, da se list i evangelium naj samo pri popevanih mešaj z dvorbov spevleta slovenski.

Risaoske slavnosti v Rimi. V katoličanskoj cerkvi bodo vsikdar svetniki iz vsakšega stana, vsakšega pozvanja iz vseh zemeo sveta. Na letošnjo risaosko nedelo 20. maja je sv. oča papa Pij XI. proglašo za svetnika ednoga priprostoga kapucina iz Bavarske. 41 let je te nemški redovnik — Konrad Parcham (Parzham) preživo v svojem redi. Ne je bio vučenjak, ne duhovnik, bio je navaden brat, šteri je vršo službo vratara v svojem kloštri v bavarskom mestu Altöttingeni. Gda je šo po vulici, se svet ne brigao za njega. Ali što ga je bole poznao, vido je v njem najbole dostojnoga sina sv. Frančiška. Vršo je kak marliva včela vse svoje dužnosti, vsikdar zbrani, vsikdar zatopen v molitev. Redki so znali, kelko se je te veseli človek trapo, kak velki je v pobožnosti, v nedužnosti, v poniznosti i pokorščini. Bio je človek skladne duše, vsetnik. To so znali i tisti sirmacije, šterim je on na samostanskih vrataj delio miloščino, gledajoč v njih samoga Kristuša. Te prosti, čisti, mirolubni redovnik iz Bavarske, je podignjen na najvejšo čast, na štero more človek priti, na čast oltarov.

Brez izjeme vsi. V župniji Pila na Slovaškem so meli lüdski misijon. Pri sklepi so misijonarje pozvali vernike, naj se vsi, šteri nameravajo odzdaj vsakši mesec pristopiti k sv. obhajili, vpišejo v pripravleni zapisnik. Več stotin se jih je oglasilo, med njimi vsi dečki brez izjeme, ka je najlepše. Sklenoli so tüdi, da bodo med službov božov vse krčme zaprte. *Vsi dečki! Ste dečki naši to zarazmeli?*

Pomožni škof v Zagrebi. Sveta stolica je imenuvala 38 letnoga pobožnoga i smilenoga kaplana Dr. Stepinac Alojzija za pomožnoga škofa prezv. g. Dr. Bauer Antoni nadškofi i zednim za njihovoge naslednika na zagrebčkom nadškofovskom stolci.

Romarje v avdijenci pri sv. Oči. Na proslavo sv. Konrada, toga velkoga nemškoga sina, so prišli v Rim romarje, med šterimi je bilo prek 4000 Bavarcev i prek 1000 pripadnikov drugih nemških zemeo. Romarje so predstavljali 70000 kapucinskih tretjerednikov iz Bavarske i 80000 tretjerednikov iz drugih krajov v šterih živejo Nemci, kardinali, pušpeki, duhovniki, knezi, princi, lüdje vseh stanov so se najšli že pred Risali v Rimi. — V soboto pred Risali so bili sprejeti romarje v Vatikani od od sv. Oče v avdijenci. Med odličniki so bili: Münhenski nadpušpek i kardinal Michael Faulhaber z vnogimi drugimi nemškimi nadpušpeki i pušpeki, zatem bavarski princ Konrad, bavarska princesa Lujza s sinom Josipom Klementom i vnoigi drugi svetovni i cerkveni predstavniki. Posebno pazko sta obračali na sebe dve ženi, na šterima se je na svetnikovo prošnjo zgodo čüdež. To so Marija Ceh (Zech) i Augusta šajdle (Schaidle). — Tretjerednike je v Dvorani Blagoslova predstavio sv. Oči kapucinski general Fra Vigilije Valstanija, števdši nemško poklonilno pismo i v šterom

tretjeredniki obečajo brezpogojno poslušnost vsem naredbam namestnika Kristušovoga. — V svojem odgovori je povdaro sv. Oča papa Pij XI. ka zna, kelko so njegovi dragi sinovje, šteri so ga pohodili v takšoj lepoj priložnosti, skupno z drugimi svojimi bratci, šteri so ne mogli ešče na dugo pot, pretrpeli za katoličansko vero, ali on vüpa, ka naskori pridejo bouši časi, šterim de pomagao s svojov priprošnjov i novi zaščitnik sv. Konrad Parcham. Zato blagoslavla romare, njüve družine, njüva mesta, njüve vesnice i celo Nemško. Ali posebni blagoslov podelüje v tom časi celoj nemškoj mladini, tistoj mladini, štera more v tej pretežkij dnevaj telko trpeti, mladina, štera je tak junaška i štera nosi bodočnost Nemčije v svojij rokaj. Na to blagoslavla na posebni način vse tiste, šteri so trpeli za katoličansko vero. Tüdi to trbe povedati, i to trbe, da ravno sv. Oča pove, šteri ma tak težko odgovornost pred Bogom i pred lüdmi. Pa če nešterni pravijo, ka se ne dela o veri, ne trbe to vervati. Nasprotno, dela se ravno o veri! Za te verske dobrine se borijo tak koražno i junaško nemški püšpecje i dühovniki, štere on ešče na posebni način blagoslavla.

Svečanosti na prvi i drugi den Risalov. Na same Risale, 20 maja, je proglaso je Sv. Oča v baziiki sv. Petra na najslavnostnejši način za svetnika Konrada Parchama. V samoj homiliji je pravo Sv. Oča: „Kak v gredaj vojüjoče Cerkve ne menka ne belih cvetov devic, ne škrlatnih mučenikov, ne visikih drev, štere rodijo obilen sad, tak so v njih i nežne vijolice z najlepšim dühom. Med nje trebe prišteti podobo Konrada Parchama, šteri je zdaj obkrožen s svetniškim vencom. Če se je što odevzao veseloga i volnoga srca na glas Düha Svetoga, to je navravo popolnoma Konrad, šteri je v najbolje poniznoj službi vrtara, štera njemi je bila prek dana od njegovih poglavarov i pri šteroj trbe dosta strplivosti, bistre pameti i prisebnosti, je uspeo, ka se vzdigne na višino svetosti. Nikaj je ne v njegovom življenji nadvišavalo navadna vršenja dužnosti, ali on je to dužnost vršo tak, ka se na njega lejko primerjajo reči sv. evangelija: Vse je dobro včino“.

Na risaoski pondelek je pripelao kapucinski general O. Vigilij Valstanja pred Sv. Očo drugo romanje, štero je bilo nenavadno i za sam Rim. Prek 600 kapucinskih redovnikov, zbranih iz vseh strani sveta je bilo sprejetih v Vatikani. V svojem pozdravnom govori je povdaro O. Valstinja, ka je na sveti eden milijon 230 jezero kapucinskih tretjerednikov i da je od njih v tom sv. leti pohodilo Rim 27 jezero. V odgovori se je pali Sv. Oča posebno obrno na Nemčijo, govoreč da je Boža Previdnost napravila tak, da se sv. leto konča z proglasitvijov toga priprostoga svetnika iz Altöntingena, šteroga morejo vsi nasledüvati. To je važno, je pravo sv. Oča, posebno v časi, gda Nemčija i zemle nemškoga jezika potrebüjejo posebno obrambo pri Bogi i posebnih vzorov kreposti, štere morejo vsi razmiti.

Isti den je bilo sprejeto v avdijenco ešče edno kapucinsko tretjeredniško romanje, v šterom se je nahajalo 3000 oseb iz Italije, Francije, Jugoslavije, Austrije, Madžarske, Španije, Velike Britanije, Malte, Zdrüženih držav Ameriških, Irske, Litve i drugih držav.

Sveti Oča je v svojem govori pozvao tretjerednike, naj v teh resnih časaj razvijejo kim močnejše prave frančiškanske i kapucinske kreposti, a v prvom redi priprostost, poniznost i ljubav. — Na konci so vsi romarje navdüšeno kričali: „Živio papa tretjerednik“!

56-50, Jakšič Ivan, regrut, D. Bistrica, prosi zdravje, 2, nabrano v Sloveniji 500, Kreslin Ivan, bivši župan nabrao na Sr. Bistrici, 57, Horvat Štefan, Trnje iz Francije 50, † Plej Jožef, Črensovci, 250, N, Črensovci, z Francije 40, Erjavec Martin, Bratonci, 50, N. Odranci, v dober namen 50, Plej Martin, Črensovci, z Francije 15, Žižek Marija, Črensovci, za srečno pot v Francijo 3, N. Beltinci, v zahvalo na čast sv. Antoni, 10, Čurič Treza, Trnje, v zahvalo Mariji Pomočnici, majniškoj kralici za poslušnjeno molitev, 10, Takač Irma, D. Lendava, naj se počasti, mala sv. Trezika 100, Tekstilna industrija, Varaždin, 50, Romarje Marije Bistričke 500 Din. — Oča sirot, smileni Jezuš, blagoslovi z svojim Srcom bogato vsaki najmenši dar. — Odbor.

Na podporo Marijinoga lista so darovali v Din: Plej Kata, Črensovci, 10, Plej Martin, Francija z Črensovec, 15, Tretjired sv. Frančiška, Črensovci, 100, Škafar Marija, Beltinci, 2, Raj Matjaš, Konjšček, 2, N. Gumilica, 5, N. Gumilica, 1, Župni urad, Polenšek, 10, Čizek Jožef, dekan, Jarenina, 12, Gumilar Leopold, Tišina, 10, Šolske sestre Črnici pri Apačah, 10, Župni urad, Ruše, 10, Plečnik Jožef, arhitekt, Ljubljana, 200, Lejko Štefan, kaplan, Dobrovnik, 20, Čebular Janez, Zagaj-Kostrivnica, 1, Jerič Marija, Gančani, 5, Župni urad, Dolič, 16, Balažic Ančka i Marta, Genterovci, iz Francije 18, Zver Matjaš i Marija, Chicago, 45, Cigan Martin, Chicago, 22-50, Golinar Lovrenc i žena, Črensovci, 5, Balažic Orša, G. Bistrice, 5, Fujs Marija iz Francije, 10. — Marija, povrni Vam vsem obilno!

Dopisi.

Janez Čebular Zagaj-Kostrivnica, piše sledeče: „Marijin list naj v Slov. Krajini razširja Marijine družbe in apostolstvo pa cerkveni razgled, kak Bogoljub in Glasnik“ — Lepa misel, štero ščemo v življenje spraviti. Prosili bi zato preč. gospode duhovnike, voditele Marijinih družb, da nam poročajo od življenja svojih družb, kak napreduje v njih Marijin duh, kak se gibljejo, kak delajo. Isto prosimo i od apoštolstva mož i od vseh cerkvenih dogodkov. Z Tišine smo dobili poročilo i je objavimo zdaj, prosimo je tudi z drugih far. Vr.

Iz Kranjske nam piše naročnica E. Č. sledeče: „V zadnji številki Mar. Lista se je pisalo, da naročniki smejo določiti namen, v šteroga naj se služijo svete meše, Vas prosim, da sprejmete sledeče moje namene: za mojo srečno zadnjo vüro i še tisto, ka mi duša najbolje žele, če mi bo na zveličanje, če ne, naj se ne uslišim.“

Drügi naročnik prosi, da mešujemo za spreobrnjenje dedeka i babice ar sta v nevarnosti smrtnoga greha.

Tretji naročnik žele sv. meše za spreobrnjenje moža.

Šrti naročnik prosi za zdravje moža, žene i dvoje dece.

Peti naročnik žele počastiti Marijo Terezijo Ledochovsko, Presveto Srce Jezušovo, Marijino i sv. Antona, da bi zadobo blagoslov v hišnom zakoni.

Šesta i sedma naročnica prosi, naj se služijo sv. meše na čast Mariji Tereziji Ledochovskoj, Presvetomi Srci Jezušovomi i Marijinomi i na čast sv. Antoni, ka bi sestre Marija Terezija Ledochovska prosila za njidve Presv. Srce Jezušovo, Marijino i sv. Antona, da dobita tisto, ka mata po božem pravičnom sklepi dobiti.

Vsem tem i drugim dragim naročnikom i naročnicam naznanjamo, da svete meše opravimo vsaki tjedem v njihove namene. Prosimo pa tudi mi

inolitve vseh, predvsem na čast sv. Ivana Boska, da se edini Mariji posvečen list, Marijin List krepko razširi po vsaj Sloveniji. Če bi se najšlo do 10.000 naročnikov v Sloveniji, bi ga izdaval v knjižni slovensščini. Kalendar bi dobili naročniki brezplačno zraven. — Vrednik.

Veselko Anton, Stanetinec pri Sv. Bolfenki nam piše: Z veseljem sem sprejel Marijin List. Prijavim vam svoj novi naslov. Želem biti zvest naročnik tega lepoga lista. — Z Marijinom pomočjem sčemo list obdržati na duhovnoj visini. Naš namen ne, da bi zabavali z pripovedkami, nego samo i jedino, da spravimo duhovno življenje v srca vernikov po Mariji.

Ki živeti sčé,

Marijin List naj čté!

Vr.

„Družba sv. Petra Klaverja za Afriške misijone v Ljubljani“ nam piše: „Sporočimo naše iskrene častitke k jubileji dragoga „Marijinoga lista“, Bog njemu daj precveta i blagoslova v obilnoj meri.“ — Iz srca se zahvaljemo za odkritosrčna voščila z vročoh željov, da bi mogli kem več pripomočti za razširjenje Jezušove vere v Afriki.

Na znanje.

V Soboti, Križova 4, v bližini bolnišnice smo odprli dobrodelno kuhinjo za vse, ki potrebujejo cenejšo hrano zavolo slabejših gospodarskih razmer. Obed brez mesa se dobi za 2 Din. 50 par, z mesom za 4 Din. Do 10, najpózneje do 11 vüre se mora vsaki prijavit, ki sčé dobiti hrano. Dobrodelno kuhinjo vodijo Sestre iz družbe sv. Križa.

Odbor „Doma sv. Frančiška“.

Naročnikom i širitelom!

Šesto i sedmo številko Marijinoga Lista, to je za junij i julij dobite s tem snopičom do rok. Z ednim dobite tudi položnice M. Lista. Da bo ležejše naše delo pri upravi, smo dali za Marijin List in M. Ograček posebne položnice tiskati. Na teh položnicah nam pošilajte odsehamo naročnino za Marijin List in M. Ograček. Da s kalendarom ne zamüdimo, kak smo že dve leti zavolo neplačanja naročnine, strogo naložimo našim širitelom, da do konca augusta brezpogojno poberejo vso naročnino za Marijin List in Ograček pa nam jo dopshejo.

Isto prosimo vse naročnike, ki na lastni naslov majo M. List in Ograček, da nam po poslanoj položnici taki pošle, o naročnino. Naj se vam smili Marijina slava, ki se brez naročnina ne moremo v listih širiti.

Kalendare bi radi že oktobra, nejkasnej koncom novembra vsem dali do rok. Ne bo pa to mogoče, če ne dobimo pravočasno naročnine. Zato esče ednok bodi vsem, glasno ne povedano, nego zakričano: Do konca augusta morata biti Marijin List i M. Ograček v celoti plačavana. Ne pozabite, ka je august Marijin mesec!

Vredništvo i uprava.

Pošta.

Vsem. Z tov številkov smo vam poslali položnice, prosimo, da nam pošlete po njih naročnino za Marijin List i Marijikin Ograček.